

Huomenna, aivan varmasti

Pientilallisen poika Niklas Jäärämä siemaili kahviaan ja katseli kerrostalokuutionsa ikkunasta avautuvaa maisemaa. Vesakoituneita peltoja täplittivät maaltamuuton nostamat lähiörakennukset. Huivipäiset naisihmiset kävelivät kauppakasseineen ja räkänokkaiset lapset huusivat piholla kuin syötävät. Niklas röyhtäisi, laski kuppinsa tiskipöydälle ja avasi vaatekaappinsa oven.

Tänään hän lähtisi ulos pyhävetimissään ja etsisi tanssiravintolan. Poikamiespäivät saivat vaihtua seesteiseen perhe-elämään. Puuttui vain se emäntäehdokas, joka mahdollistaisi tämän rituaalisen siirtymisen hierarkiatasolta toiselle. Pikku juttuja ammattilaiselle, tuumi Niklas vyöttäen kireitä vakosamettihousujaan. Olihan hän ehdottomasti piirikonttorin kolmanneksi tavoitelluin poikamies.

Ruudullinen puvuntakki oli rippikoulun peruja, mutta vielä ihan sopiva. Jos etumusta ei sattunut napittamaan. Tuskaisena Niklas kirosi kaupunkilaispesukoneita, jotka pienensivät vaatteita. Maalla kaikki oli ollut helpompaa. Varpaatkin olivat kotipuolesta lähtiessä vielä näkyneet.

Partaveden voimakas tuoksu sai Niklaksen silmät vetistymään, eikä kalapuikkoviiksien sutimisesta meinannut tulla tolkkua. Kravattikin jäi taas liian lyhyeksi. Tämä vaatisi vielä muutaman korjausryyppyn. Ehdottomasti.

Niklas istahti nahkanojatuoliin ja kurkotti pulloaan. Iltaa varten hän tarvitsi suunnitelman, koska vaimoehdokkaiden naurattaminen oli vakavaa puuhaa. Niklas siirsi katseensa laipioon ja mietti. Kotiliiterin takana rengiltä saatuja elämänohjeita noudattaen taskumatti heilahti jälleen. Alkoholi poltteli rintaa.

Pientilallisen poika Niklas Jäärämä heräsi sohvaltaan aamuaurinkoiseen päänkivistykseen. Kello oli tasan kuusi ja työpäivä edessä. Juuri nyt tuntui siltä, että naapurin kollikissa oli käynyt pissaamassa hänen suuhunsa.

Väsynyt mies raahautui keittiöön, löysäsi lyhyeksi jääneen kravattinsa ja latasi kahvinkeitin. Huomenna hän etsisi sen tanssiravintolan. Aivan varmasti.

16.01.2017 Mika Keränen